

Szeretjük otthon érezni magunkat a nedves, hideg novemberi napokon. A liturgikus év végén a szövegekben van valami kellemetlen, ahogy a novemberi időjárásban. Nagy terjedelműek és fenyegetőek; még a mennyei angyalok sem tudják, hogy mindez mikor következik be. Miért kell aggódni az Úr visszatérése miatt? - Jobb a kanapén lenni! Mhh! De amikor eljön az ideje, a kanapém nem segít rajtam. Talán helyénvaló hagyni, hogy az isteni cselekvés nagysága, furcsasága és ereje hatással legyen ránk, beismerni és elfogadni Isten létét, majd megújult hűséggel végezni a saját dolgunkat.

ÉVKÖZI XXXIII. VASÁRNAP A SZEGÉNYEK VILÁGNAPJA

† **EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből**

Mt 25,14-30

Mivel a kevésben hű voltál, menj be Urad örömébe!

Abban az időben Jézus a következő példabeszédet mondta tanítványainak: Egy ember egyszer idegenbe készült, ezért összehívta szolgáit, és rájuk bízta vagyonát. Az egyiknek öt talentumot adott, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek rátermettsége szerint, aztán útra kelt.

Aki öt talentumot kapott, menten elkezdett vele kereskedni, és másik ötöt nyert rajta. Ugyanígy az is, aki kettőt kapott: másik kettőt szerzett. Az pedig, aki csak egyet kapott, elment, ásott egy gödröt, és elrejtette a földbe urának ezüstjét.

Hosszú idő elteltével megjött a szolgák ura, és számadást tartott velük. Jött az, aki öt talentumot kapott: hozott másik ötöt is, és így szólt: „Uram, öt talentumot adtál nekem, nézd, másik ötöt nyertem rajta.” Az úr így válaszolt: „Jól van, te derék és hűséges szolga! A kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be urad örömébe!” Jött az is, aki két talentumot kapott, és így szólt: „Uram, két talentumot adtál nekem, nézd, másik kettőt nyertem rajta.” Az úr így válaszolt: „Jól van, te derék és hűséges szolga! A kevésben hű voltál, sokat bízok rád: Menj be urad örömébe!”

Végül jött az is, aki csak egy talentumot kapott. Így szólt: „Uram! Tudtam, hogy kemény ember vagy, ott is aratsz, ahová nem vetettél, és onnan is szüretelsz, ahová nem ültettél. Félelmemben elmentem hát és elástam a földbe a talentumodat. Nézd, ami a tied, visszaadom neked!” Válaszul az úr ezt mondta neki: „Te gonosz és lusta szolga! Ha tudtad, hogy aratok ott is, ahová nem vettem, és szüretelek onnan is, ahová nem ültettem, Ezek az evangélium igéi.

ezüstjeimet a pénzváltóknak kellett volna adnod, hogy ha megjövök, kamatostul kapjam vissza! Vegyétek csak el tőle a talentumot és adjátok oda annak, akinek tíz talentuma van! Mert akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék; és akinek nincs, attól még azt is elveszik, ami je van! Ezt a hasznavehetetlen szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás lesz és fogcsikorgatás!”

Isten vagyonkezelője - a mi hivatásunk

Milyen is az úr? Úgy tűnik, csak kapitalista vonalakon gondolkodik. Mindenekelőtt a legnagyobb profit érdekli. Együttérzés? - Semmi. Szemrehányást tesz annak, aki fél attól, hogy ez a félelem nem

vezérli őket abban, hogy valamit produkáljon a rábízott vagyonból. Az ember hiába keresi az egyértelmű megbízást. Tehát, honnan tudhatnák a szolgák, hogy az uruk hogyan fogja megítélni őket, és mit várnak el tőlük?

Egy ilyen példabeszéd kihívást jelent a számunkra. Így beszélhetünk Istenről és így gondolhatunk rá? A példabeszédek azonban nem csak Istenről szólnak, hanem az emberekről is. Sokat tanulhatunk az itt szereplő emberektől.

Az Úr bizalma

Bármilyen személyiségű is legyen a példázatban szereplő férfi, mindenesetre bízunk a szolgálóban. Vagyonát rájuk bízva, mert bízunk bennük, s abban, hogy tudnak vele mit kezdeni. Természetesen ez azt feltételezi, hogy **az ő perspektíváját veszik figyelembe, hogy nem a saját elképzeléseiknek megfelelően cselekszenek, hanem azt teszik, amit a gazdájuk szeretne. Végül is függővé teszi magát tőlük. Nem mindenkiben látja ugyanazokat a képességeket, inkább felosztja a felelősséget, ahogy jónak látja. Annak érdekében, hogy valami jóra számítsen.** Nincsen egyértelmű feladat, s éppen ezért kihívás a szolgálóknak. **Szükség van kreativitásra, a kockázatvállalás hajlandóságára, bátorságra, a minden erővel és teljes szívből jövő odaadásra. Nem a saját imázsunkról, hírnevünkről vagy sikerünkről szól, hanem arról, hogy a lehető legjobb eredményt érjük el Urunk számára.** Az “előírás szerinti szolgálat” nem elég - ez mutatja meg az Úr szigorúságát, amikor újra eljön.

Az ember - nagy Isten szemében

Isten így látja az embereket, és így láthatjuk magunkat mi is. **Isten nem csak bennünk, emberekben bíz meg, de mindent ránk hagy. Legfőbb gondja az, hogy Isten országa kibővül. Ez az a hihetetlenül nagy vagyon, amellyel rendelkezik és amelyet ránk bíz. Isten bíz abban, hogy mi emberek a magunk módján kezeljük ezt a kincset. Ez a perspektíva mindent megváltoztathat.**

Akkor nem dőlhetünk hátra, s hagyhatjuk, hogy Isten cselekedjen, hanem valójában meghív bennünket.

Ennek előfeltétele, hogy mi is magunkévá tegyük Isten kérését. Tudomásul kell vennünk, hogy nem az imidzsünk, a hírnevünk vagy a sikerünk meghatározó az

életünk szempontjából, hanem az, hogy hogyan terjed Isten országa, hogy az emberek megtapasztalják a megváltást, a beteljesülést, a valódi és igazi életet.

Isten ebből a szempontból tőlünk, emberektől teszi függővé magát. Ez megmutatja, hogy milyen nagyak gondolja az embereket. Nemcsak bábok vagyunk, hanem mi vagyunk azok, akiknek mindent megad, ami számít.

Természetesen mi is különbözünk. Különböznek képességeink, élettapasztalatunk, jellemünk, meggyőződésünk és bátorságunk. Ezért a felelősség nem mindenki számára azonos. Nem egy embernek kell mindent egyedül elvégeznie, hanem mindenkinek részt kell vállalnia a felelősségből. Felelősségünk éppen abból ered, hogy Isten nem egyszerűen megtesz és minden elvisel értünk. Kreativitásunk növekedhet, mert visszatart, elkötelezettségünk számít, mert arra támaszkodhatunk, meghaladhatjuk a határainkat, mert ez kihívást jelent nekünk.

A hívők közössége, az Egyház felelős az egészért. Isten az egész vagyónát ránk bízta - mindegyik a képességeinknek megfelelően. Ami biztató lehet, az az a tudat, hogy mindenben megbízik bennünk. Isten, aki megteremtett bennünket,

aki jobban ismer minket, mint mi magunkat, aki minden képességünket és tulajdonságainkat megadta nekünk, bízik bennünk Isten országának bővítése érdekében. nem egyedül, hanem mindenkiel együtt, akiben megbízik.

És végül az elszámolás?

Ennek ellenére furcsa íz marad a szánkban. A példabeszéd a szigorú úr képével zárul, aki nem mutat együttérzést vagy irgalmat. És Isten? **Isten nagyobb mint gondolnánk. És Isten más.** Ebben a példázatban másképp mutatja meg önmagát, mint amire számítanánk. De nem embertelenül, hanem egy nagy emberképpel, mély bizalommal irántunk. Jézus mégis aggódik, hogy megértsük, mennyire komoly a

helyzet. Ez valóban az **egésről szól**. Nem arról van szó, hogy valami szépet tegyünk az életünkben, megvalósítsuk önmagunkat, sikeresek legyünk. **Arról van szó, hogy Isten üdvterve működik-e. Ez nem kevesebb mint Isten országa.**

Tehát nagyon komolyan kell gondolkodnunk az ügyben, valódi elkötelezettséggel, mindent beleadva - mert meg vagyunk győződve arról, hogy ez jó.

És végül is ez a kép nem az egyetlen, amelyet Jézus rajzol az Atyáról. Nem ez az egyetlen oldala Istennek, amelyet az evangéliumban találunk. **Hogy nem érdekli, hogy elveszt minket embereket; hogy kihívást jelent, de nem borít el minket; hogy a belénk vetett minden bizalom ellenére megteszi a részét; hogy mindig ott dolgozik, ahol elkötelezettek vagyunk; hogy cselekedeteink termékenysége nem csak rajtunk múlik, de rajta is - ebben teljes szívünkben bízhatunk.**

Ez az igazi szabadságunk. Engedhetjük, hogy Isten szemével olyan emberként lássuk magunkat, akire rábízták mindazt, ami számít, mert Isten olyan nagyra értékeli minket, hogy megvalósíthatjuk. Ugyanakkor bízhatunk abban, hogy Istennel semmi nem romolhat el, mert maga a Jóság mindig az oldalunkon áll.

